Báthori Csaba

Kései axiómák I.

Mindenki szívvel született a semmi
ellen, de megváltozik minden évvel.
És éppen aki legmesszebbre ér el,
tudja hogy nem tud újra megszületni.

Hogy mi *van*, az egyre inkább homályba
hátrál; hogy mi *volt*, már csak az világít.
Szíved helyén érzed a másvilágit
s hogy nem mehetsz ki többé a szabadba

egyedül. *Egy* benned már férfi és nő
vagy menthetetlen árnyék mindakettő
és megistenít minden kicsi dolgot.

Ha pusztított, hogy ember akarsz lenni
megment talán majd istennek a semmi
s beszédnek átveszed a némaságot.

Kései axiómák II.

Hatvan év és még csak betűzni sem
tudnád, mit rejteget a messze hetven.
Szorul ugyanabban a szűkmenetben,
ki önmagáért s ki másért eleven.

Évtizedek, s mégsem tudunk beszélni.
Édes gaztettek segítenek élni,
gátlások mentén messze mendegélni
s csak éjszakákon át világba férni.

Könnyebb, súlyosabb általam a föld?
Ha nem vagyok kész, mért hagyott el isten?
Mért csak az szép, az éjszakák zenéje?

Jaj, szennyes vagyok a szomorúságtól.
Tudom, sötétben súlyos az igazság
és nincs más szabadság, csak ez a dallam.

Song I.

Gyöjj, szerelmem, gyön az éj,
Hangya testem, holdvilág van!
Csillagom lihegve kér,
Leng a lelkem, lé a számban!

Csókom száll a szaharából,
Fészke megzilált hajad,
Macskamentát küld a távol,
Tested egyetlen falat!

Ó hölgy! Életfogytiglani
Étel, illatos titok, –
Ki tud gombot oldani,
Tépni szíjat és csatot?

Lélegezd be, keserűség.
Lélegezd ki, eledel.
Illatodra várok én rég,
Vallásom is erre kell.

Fekete szem egyre kékebb,
Én fekete tengerem:
Míg aludni tér az élet,
Önmagammal átszelem.

Johnnie Walker, tölts, szerelmem!
Minden hormonom üvölt.
Most csak mi vagyunk, mi ketten,
s üresen kereng a föld!